

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 listopada 2018r. skierowanym przeciwko K. C. (1) i A. C. (1) powódka (...) spółka akcyjna w W. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych kwoty 152 329,35zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych w zapłacie składających się na nią należności częściowych stanowiących wynagrodzenie należne powódce na podstawie wiążących ją z pozwanymi umów, w oparciu o które pozwanym wydano majątek powódki w postaci niezwróconych powódce butli i kontenerów o łącznej wartości 24 700zł. Prócz tego powódka wystawiła na pozwanych również szereg faktur opiewających na należności przysługujące jej za dzierżawę butli i kontenerów jak również na opłaty rotacyjne, a także na należności za sprzedany gaz (pozew k. 4 – 8).

Zapadłym w dniu 13 lutego 2019r. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 66).

We wniesionym od powyższego nakazu sprzeciwie pozwany K. C. (1) wniósł o oddalenie powództwa, na poparcie zaś swojego stanowiska podniósł zarzut przedawnienia części dochodzonych należności, wskazał bowiem, iż roszczenia o ich zapłatę podlegają 2 letniemu przedawnieniu, podniósł nadto, iż pomimo kwestionowania ilości dostarczonego przez powódkę towaru powódka wystawiała faktury VAT niezgodne ze stanem rzeczywistym. (sprzeciw k. 104 – 105) Taki sam zarzut przedawnienia jak również nieprawidłowego wystawiania faktur VAT podniesiony został również w sprzeciwie pozwanego A. C. (1), który zakwestionował również załączone do pozwu potwierdzenie salda dotyczącego ilości o rodzaju pozostawionego w posiadaniu pozwanych sprzętu powódki. Ze wskazanych wyżej przyczyn również ten pozwany wniósł o oddalenie powództwa (sprzeciw k. 129 - 130).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 1 lutego 2006r. powódka zawarła ze współnikami spółki cywilnej (...) L. K., K. C., J. C. na czas nieokreślony umowę handlową na mocy której powódka zobowiązała się do sprzedaży współnikom tejże spółki gazu płynnego w butlach. W umowie powyższej zastrzeżono, iż powódka wystawiać będzie faktury VAT na podstawie podpisywanych przez przedstawicieli pozwanych dokumentów WZ z terminem płatności wynoszącym 14 dni. W umowie powyższej nabywcę określono mianem partnera handlowego, któremu powódka zapewniać miała stałe dostawy gazu w butlach celem zaspokojenia zapotrzebowania partnera handlowego zgodnie z jego zamówieniami i własną polityką handlową. Powódka zobowiązała się nadto do udzielania partnerowi porad i informacji odnośnie rozwoju rynku gazu płynnego i zasad bezpieczeństwa, partner zaś ze swej strony zadeklarował, iż w okresie obowiązywania umowy powódka będzie jego jedynym dostawcą na zasadach wyłączności (umowa k. 18).

W dniu 1 września 2008r. powódka zawarła na czas nieokreślony umowę na dzierżawę sprzętu, na mocy której oddawała współnikom spółki cywilnej (...) J. L. F., K. C., J. C. w dzierżawę wskazane w umowie ilości butli i kontenerów na nie. W umowie powyższej współnicy tejże spółki zobowiązali się do zapewnienia optymalnego wykorzystania butli. W treści umowy określono również osobny dla każdego rodzaju butli wskaźnik rotacji, nieosiągnięcie którego obligowało dzierżawców do uiszczania opłat dodatkowych w kwotach po 2zł. za każdą butlę poniżej wskaźnika. Prócz tego dzierżawcy zobowiązani byli również do uiszczania opłat dzierżawnych w kwotach po 1zł. + VAT za każdą butlę za każdy miesiąc. Niezależnie od tego dzierżawcy przyjęli na siebie również odpowiedzialność materialną za powierzony sprzęt w wysokości 100% jego aktualnej ceny, w przypadku zaś rozwiązania powyższej umowy zobowiązali się do zwrotu dzierżawionego sprzętu (umowa k. 19).

Występujący w imieniu spółki cywilnej (...) J. L. F., K. C., J. C. K. C. (1) w dniu 31 października 2010r. potwierdził fakt posiadania przez nią

I 880 butli mixowych 11kg.;

II 22 butli propanowych 10 kg.;

III 32 butli propanowych 30 kg. (potwierdzenie salda k. 21).

W dniu 17 listopada 2014r. pozwany A. C. (2) podpisał kolejne potwierdzenie salda, w którym potwierdził między innymi fakt posiadania przez pozwanych:

I 919 butli mixowych 11kg.;

II 55 butli propanowych 10 kg.;

III 27 butli propanowych 30 kg. (pismo k. 163).

W dniu 16 maja 2017r. strony zawarły również na czas nieokreślony umowę dystrybucyjną, na mocy której prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) pozwani dokonywać mieli dalszej odsprzedaży nabytego od powódki gazu płynnego w butlach, w zamian za co powódka wystawiać miała na pozwanych faktury VAT z 14 dniowym terminem płatności. Również w treści tej umowy przewidziano, iż powódka dostarczać będzie pozwanym kontenery do magazynowania wskazanej w umowie ilości butli, pozwani zaś zobowiązali się do zwrotu powierzonego jej sprzętu w przypadku rozwiązania powyższej umowy (umowa k. 20).

Występująca każdorazowo jako kontrahent powódki spółka przy zawarciu każdej z trzech wskazanych umów posługiwała się tymi samymi numerami REGON i NIP (niesporne).

Wiosną 2017r. strony rozwiązały umowę dzierżawy (zeznania świadka M. R. k. 455). Wiosną tego roku rozpoczął się również proces zdawania przez pozwanych należących do powódki butli gazowych.

W dniu 5 stycznia 2018r. powódka wystawiła na pozwanych notę obciążeniową na kwotę 24 700zł. z terminem płatności na dzień 13 stycznia 2018r. z tytułu braków inwentaryzacyjnych spowodowanych zaniechaniem zwrotu:

I 179 butli mixowych 11kg.;

II 35 butli propanowych 10 kg.;

III 11 butli propanowych 30 kg. (nota k. 22). Wartość powyższych butli powódka ustaliła w oparciu o swój wewnętrzny cennik (cennik k. 23).

Tytułem opłat rotacyjnych powódka wystawiła faktury na kwoty:

I 760,14zł. należnej za maj 2016r. z terminem płatności na 12 października 2016r. (faktura k. 24);

II 1 252,14zł. należnej za czerwiec 2016r. z terminem płatności na 12 października 2016r. (faktura k. 25);

III 797,04zł. należnej za lipiec 2016r. z terminem płatności na 12 października 2016r. (faktura k. 26);

IV 801,96zł. należnej za sierpień 2016r. z terminem płatności na 12 października 2016r. (faktura k. 27).

Tytułem czynszu dzierżawnego powódka wystawiła faktury na kwoty:

I 222,51zł. należnej za kwiecień – czerwiec 2016r. z terminem płatności na 19 października 2016r. (faktura k. 28);

II 222,51zł. należnej za lipiec – wrzesień 2016r. z terminem płatności na 19 października 2016r. (faktura k. 29);

III 222,51zł. należnej za październik – grudzień 2016r. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r. (faktura k. 51);

IV 222,51zł. należnej za styczeń – marzec 2017r. z terminem płatności na 19 kwietnia 2017r. (faktura k. 54);

V 156,83zł. należnej za kwiecień – czerwiec 2017r. z terminem płatności na 20 września 2017r. (faktura k. 56)

Tytułem ceny należnej za sprzedany gaz powódka wystawiła faktury na kwoty:

- I 8 051,09zł. z terminem płatności na 4 listopada 2016r. (faktura k. 30);
- II 8 060,57zł. z terminem płatności na 11 listopada 2016r. (faktura k. 31);
- III 7 541,26zł. z terminem płatności na 19 listopada 2016r. (faktura k. 32);
- IV 8 249,61zł. z terminem płatności na 26 listopada 2016r. (faktura k. 33);
- V 927,42zł. z terminem płatności na 1 grudnia 2016r. (faktura k. 34);
- VI 7 736,27zł. z terminem płatności na 3 grudnia 2016r. (faktura k. 35);
- VII 6 250,38zł. z terminem płatności na 12 grudnia 2016r. (faktura k. 36);
- VIII 757,68zł. z terminem płatności na 19 grudnia 2016r. (faktura k. 37);
- IX 6 330,75zł. z terminem płatności na 21 grudnia 2016r. (faktura k. 38);
- X 7 859,71zł. z terminem płatności na 29 grudnia 2016r. (faktura k. 39);
- XI 6 152,77zł. z terminem płatności na 5 stycznia 2017r. (faktura k. 40);
- XII 4 328,99zł. z terminem płatności na 12 stycznia 2017r. (faktura k. 41);
- XIII 9 120,64zł. z terminem płatności na 14 lutego 2017r. (faktura k. 42);
- XIV 9 095,74zł. z terminem płatności na 22 lutego 2017r. (faktura k. 43);
- XV 4 783,47zł. z terminem płatności na 1 marca 2017r. (faktura k. 44);
- XVI 2 424,58zł. z terminem płatności na 16 marca 2017r. (faktura k. 45);
- XVII 7 815,67zł. z terminem płatności na 24 marca 2017r. (faktura k. 46);
- XVIII 745,38zł. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r. (faktura k. 47);
- XIX 934,80zł. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r. (faktura k. 48);
- XX 1 387,44zł. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r. (faktura k. 49);
- XXI 1 751,52zł. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r. (faktura k. 50);
- XXII 2 273,04zł. z terminem płatności na 5 kwietnia 2017r. (faktura k. 52);
- XXIII 7 275,20zł. z terminem płatności na 14 kwietnia 2017r. (faktura k. 53);
- XXIV 6 643,23zł. z terminem płatności na 12 maja 2017r. (faktura k. 55);
- XXV 350zł. z terminem płatności na 14 marca 2018r. (faktura k. 57);
- XXVI 143zł. z terminem płatności na 5 kwietnia 2018r. (faktura k. 58).

W skierowanym do powódki piśmie z dnia 16 października 2018r. pozwani zakwestionowali poprawność inwentaryzacji dokonanej w dniu 3 września 2018r. (pismo k. 97, załącznik do arkusza spisu z natury k. 118)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów jak również przeprowadzonych w sprawie dowodów osobowych. Jako nieprzydatne dla potrzeb dokonania istotnych w sprawie ustaleń faktycznych ocenić należało wnioski o przesłuchanie świadków zgłoszonych przez pozwanych we wniesionych przez nich sprzeciwach. Analiza treści zeznań złożonych przez świadków przesłuchanych na terminie rozprawy w dniu 10 lutego 2022r., prowadzi do wniosku, iż świadkowie ci nie mieli żadnej wiedzy na temat okoliczności istotnych w sprawie, wnioski zaś o ich przesłuchanie zgłoszono jedynie dla zwłoki po to jedynie, aby składanymi następnie zwolnieniami lekarskimi blokować ich przesłuchanie (zeznania świadków S. O., Z. S., D. F. k. 358, zwolnienia lekarskie pozwanych wraz z wnioskami o odroczenie terminu rozprawy k. 367 – 368, 371 – 372, 374 – 375, 434 - 444).

Dokonując oceny zasadności żądania pozwu, pominąć należało jako nieprzydatne w niniejszym postępowaniu załączone do sprzeciwu dowody wydania towaru z dnia 7, 12 października 2017r. oraz 29 marca, 2 maja, 6 czerwca, 7 lipca 2018r. z odrębnymi adnotacjami pozwanych o niezgodności rzeczywistej ilości dostarczonego pozwanym towaru z ilościami wskazywanymi w powyższych dokumentach (dowody wydania k. 89 – 94). Dokonując ich analizy dostrzec należało, iż zakwestionowane przez pozwanych dostawy miały miejsce w październiku 2017r. oraz na przestrzeni kilku wybranych miesięcy roku 2018r. (marzec, maj, czerwiec – lipiec roku 2018r.), a zatem w okresie, który w jego przeważającej części nie pokrywa się z okresem, za który powódka dochodzi zapłaty ceny za dostarczony towar. Załączone przez powódkę faktury obejmujące wynagrodzenie z powyższego tytułu w ich przeważającej części dotyczą dostaw zrealizowanych na długo przed październikiem 2017r., co się zaś tyczy roku 2018r., to żadna z dwóch załączonych do pozwu, a wystawionych w tym właśnie roku faktur na k. 57 – 58, jako dotyczących dostaw z lutego i marca 2018r., również nie odnosi się do którejkolwiek z tych dostaw, co do których pozwani zgłosić mieli reklamacje. Te same uwagi odnieść należało do załączonej również do sprzeciwu prowadzonej między stronami korespondencji elektronicznej z sierpnia i września 2018r. (wiadomości k. 115 – 117).

Z powyższych względów jako udowodnione ocenić należało żądanie zasądzenia cen za sprzedany pozwanym gaz, choć bowiem wystawione przez powódkę w związku z powyższymi transakcjami faktury nie zostały opatrzone podpisami pozwanych, to jednak w swojej treści odwołują się one każdorazowo do posiadających takie podpisy dowodów wydania zewnętrznego (dokument w/z), zgodności których z fakturami pozwani nie kwestionowali.

Zdaniem sądu przytoczone na wstępie zapisy umowy świadczą o tym, iż zawarta między stronami umowa handlowa nie była umową o dystrybucję towarów, zwaną także umową dealerską. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 1997 r. I CKN 52/96 (OSNC 1997/6-7/78), umowa o dystrybucję towarów jest umową, w której określony przedsiębiorca umocowuje inną osobę do sprzedaży na oznaczonym obszarze lub u oznaczonych odbiorców, na zasadzie wyłączności dostarczonych jej towarów, przy czym sprzedaż odbywa się w imieniu tej osoby i na jej rzecz, ale często na warunkach określonych przez przedsiębiorcę i pod jego nadzorem. Podstawowym obowiązkiem przedsiębiorcy jest dostarczanie dealerowi towarów i niezawieranie bezpośrednich umów sprzedaży z innymi osobami na obszarze objętym wyłącznością dealera. Do tego rodzaju umowy nie mają wprost zastosowania przepisy umowy dostawy, zawarte w art. 605 i następane KC, chociaż umowa dostawy także może być podstawą długotrwałego stosunku prawnego i gospodarczego. Jednakże umowa dealerska w sposób istotny różni się od umowy dostawy przede wszystkim tym, że jej celem nie jest tylko okresowe dostarczanie odbiorcy przez producenta określonych towarów za umówioną cenę, lecz przede wszystkim sprzedaż tych towarów przez odbiorcę w określony sposób, promujący je na oznaczonym obszarze lub u oznaczonych nabywców. Istotną różnicę między tymi umowami stanowi także i to, że przy umowie dostawy to odbiorca ma prawo do kontroli i nadzoru toku produkcji towarów (art. 608 KC), podczas gdy przy umowie dealerskiej z reguły to producent kontroluje sposób sprzedaży towarów przez dealera i ustala jej zasady. W umowie tej próżno doszukiwać się takich właśnie zapisów, co się zaś tyczy zapisu zawartego w par. 2.2 umowy handlowej ustanawiającego powódkę jedynym dostawcą partnera handlowego, to stosownie do art. 550 kc. rozwiązanie powyższe uznać należy za typowe również w odniesieniu do umowy sprzedaży, jak stanowi bowiem powołany wyżej przepis w umowie sprzedaży zastrzeżona może zostać wyłączność w ten między innymi sposób, że kupujący będzie jedynym odprzedawcą zakupionych rzeczy na oznaczonym obszarze.

O tym wreszcie, iż umowę z dnia 1 lutego 2006r. nazwaną umową handlową nie sposób kwalifikować jako handlową świadczy fakt, iż strony zawarły w dniu 17 maja 2017r. osobną umowę nazwaną przez nie wprost umową dystrybucyjną, w której treści zawarły jednocześnie typowe dla takiej właśnie umowy postanowienia przewidujące sprzedaż przez dystrybutora gazu w butlach firmowych powódki z jednoczesnym zastrzeżeniem, iż ich napełnianie poza jej rozlewnią jest zabronione. W umowie tej dystrybutor wprost zobowiązał się nie prowadzić sprzedaży gazu inaczej, aniżeli przy wykorzystaniu butli oznaczonych znakiem towarowym powódki. Mając jednak na uwadze, iż wystawione przez powódkę faktury za sprzedaż pochodzą z okresu poprzedzającego zawarcie umowy dystrybucji, dlatego też wiązać należy jej wyłącznie z transakcjami dokonanymi w oparciu o znacznie wcześniejszą umowę handlową mającą charakter – jak o tym wyżej była mowa – umowy sprzedaży.

Co się tyczy podniesionego przez pozwanych zarzutu przedawnienia, to mieć należało na uwadze, iż roszczenie o zapłatę ceny powstało w wykonaniu umowy handlowej przewidującej sprzedaż pozwanym gazem. Niezależnie zatem od tego, czy dokonywane na podstawie powyższej umowy transakcje kwalifikowane byłyby jako dochodzące do skutku w oparciu o umowę dostawy, czy też – na co wskazuje zastosowane w treści samej umowy nazewnictwo – w oparciu o umowę sprzedaży, kwestię przedawnienia regulować będzie znajdujący bezpośrednio czy też poprzez art. 612 kc. odpowiednie zastosowanie przepis art. 554 kc. przewidujący 2 – letni termin przedawnienia roszczeń z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy. Dwuletni termin przedawnienia przewidziany w art. 554 KC stosuje się także do umowy dostawy (wyr. SN z 9.2.2005 r., II CK 423/04, OSNC 2006, Nr 1, poz. 12; wyr. SA w Białymstoku z 9.4.2014 r., I ACa 866/13, L.). Choć przepis powyższy w odniesieniu do długości przewidzianego w nim terminu przedawnienia stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 118 KC., to jednak przy jego zastosowaniu mieć należało zdanie drugie powołanego wyżej przepisu, wedle którego koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Modyfikacja reguł wyznaczających terminy przedawnienia odnosi się do wszystkich terminów wynoszących co najmniej 2 lata, zarówno wymienionych w zd. 1 komentowanego artykułu, jak i terminów szczególnych, unormowanych w innych przepisach Kodeksu. W podanym brzmieniu przepis art. 118 kc. obowiązuje od dnia 9 lipca 2018r., co oznacza, iż stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw znajdzie on zastosowanie również do dochodzonych w niniejszej sprawie roszczeń o zapłatę ceny jako powstałych przed wejściem w życie nowego brzmienia art. 118 kc. i w dacie rozpoczęcia jego obowiązywania jeszcze nieprzedawnionych.

Konsekwencją powyższego jest przyjęcie, iż zakończenie biegu terminu przedawnienia najdawniej wymagalnych roszczeń powódki o zapłatę ceny sprzedaży, które nastąpiłoby przed dniem 30 listopada 2018r., kiedy powódka wniosła pozew, przesunięte zostało tym samym do końca roku 2018r. Oznacza to, iż roszczenia powyższe nie uległy przedawnieniu, termin ich przedawnienia nie zakończył się bowiem w dacie wynikającej z art. 112 zd. 1, ale biegł dalej, aż do ostatniego dnia tego roku kalendarzowego i upłynął dopiero wraz z tym dniem. Ostatni dzień roku kalendarzowego 2018r. był zatem ostatnim dniem, w którym powódka dochodzić mogła swoich roszczeń, nie narażając się na negatywne skutki upływu czasu. Przesunięcie końca biegu terminu oznaczało bowiem, że także w "dodanym" okresie (między datą obliczoną według art. 112 zd. 1 KC a upływem ostatniego dnia roku kalendarzowego) mogło dojść do przerwania, zawieszenia czy wstrzymania zakończenia biegu przedawnienia. Mając na uwadze wcześniejsze wniesienie pozwu w niniejszej sprawie, zarzutowi przedawnienia odmówić należało skuteczności. Z uwagi na powyższe, jako zasadne ocenić należało żądanie zasądzenia należności wynikających z faktur wystawionych na kwoty:

I 8 051,09zł. z terminem płatności na 4 listopada 2016r., przy czym z uwagi na to, iż z faktury tej powódka dochodziła wyłącznie kwoty 4 032,08zł., ochrony żądaniu pozwu udzielono wyłącznie w odniesieniu do wskazanej wyżej należności (faktura k. 30, pozew k. 4);

II 8 060,57zł. z terminem płatności na 11 listopada 2016r. (faktura k. 31);

III 7 541,26zł. z terminem płatności na 19 listopada 2016r. (faktura k. 32);

IV 8 249,61zł. z terminem płatności na 26 listopada 2016r. (faktura k. 33);
V 927,42zł. z terminem płatności na 1 grudnia 2016r. (faktura k. 34);
VI 7 736,27zł. z terminem płatności na 3 grudnia 2016r. (faktura k. 35);
VII 6 250,38zł. z terminem płatności na 12 grudnia 2016r. (faktura k. 36);
VIII 757,68zł. z terminem płatności na 19 grudnia 2016r. (faktura k. 37);
IX 6 330,75zł. z terminem płatności na 21 grudnia 2016r. (faktura k. 38);
X 7 859,71zł. z terminem płatności na 29 grudnia 2016r. (faktura k. 39);
XI 6 152,77zł. z terminem płatności na 5 stycznia 2017r. (faktura k. 40);
XII 4 328,99zł. z terminem płatności na 12 stycznia 2017r. (faktura k. 41);
XIII 9 120,64zł. z terminem płatności na 14 lutego 2017r. (faktura k. 42);
XIV 9 095,74zł. z terminem płatności na 22 lutego 2017r. (faktura k. 43);
XV 4 783,47zł. z terminem płatności na 1 marca 2017r. (faktura k. 44);
XVI 2 424,58zł. z terminem płatności na 16 marca 2017r. (faktura k. 45);
XVII 7 815,67zł. z terminem płatności na 24 marca 2017r. (faktura k. 46);
XVIII 745,38zł. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r. (faktura k. 47);
XIX 934,80zł. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r. (faktura k. 48);
XX 1 387,44zł. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r. (faktura k. 49);
XXI 1 751,52zł. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r. (faktura k. 50);
XXII 2 273,04zł. z terminem płatności na 5 kwietnia 2017r. (faktura k. 52);
XXIII 7 275,20zł. z terminem płatności na 14 kwietnia 2017r. (faktura k. 53);
XXIV 6 643,23zł. z terminem płatności na 12 maja 2017r. (faktura k. 55);
XXV 350zł. z terminem płatności na 14 marca 2018r. (faktura k. 57);
XXVI 143zł. z terminem płatności na 5 kwietnia 2018r. (faktura k. 58).

Mając jednocześnie na uwadze, iż stosownie do postanowień umowy handlowej faktury wystawiana miały być z terminami płatności wynoszącymi 14 dni, dlatego też w odniesieniu do faktur na kwoty

I 8 051,09zł. z terminem płatności na 4 listopada 2016r., a wystawionej w dniu 24 października 2016r., termin ten określić należało na dzień 7 listopada 2016r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek za okres od dnia 7 listopada 2016r. przy czym – jak już wyżej wskazano – wobec dochodzenia z powyższej faktury wyłącznie kwoty **4 032,08zł.**, ochrony żądaniu pozwu udzielono w zakresie tej jedynie należności (faktura k. 30, pozew k. 4);

II 8 060,57zł. z terminem płatności na 11 listopada 2016r., a wystawionej w dniu 31 października 2016r., termin ten określić należało na dzień 14 listopada 2016r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 15 listopada 2016r. (faktura k. 31);

III 7 541,26zł. z terminem płatności na 19 listopada 2016r., a wystawionej w dniu 7 listopada 2016r., termin ten określić należało na dzień 21 listopada 2016r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 22 listopada 2016r. (faktura k. 32);

IV 8 249,61zł. z terminem płatności na 26 listopada 2016r., a wystawionej w dniu 15 listopada 2016r., termin ten określić należało na dzień 29 listopada 2016r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 30 listopada 2016r. (faktura k. 33);

V 927,42zł. z terminem płatności na 1 grudnia 2016r., a wystawionej w dniu 18 listopada 2016r., termin ten określić należało na dzień 2 grudnia 2016r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 3 grudnia 2016r. (faktura k. 34);

VI 7 736,27zł. z terminem płatności na 3 grudnia 2016r., a wystawionej w dniu 21 listopada 2016r., termin ten określić należało na dzień 5 grudnia 2016r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 6 grudnia 2016r. (faktura k. 35);

VII 6 250,38zł. z terminem płatności na 12 grudnia 2016r., a wystawionej w dniu 30 listopada 2016r., termin ten określić należało na dzień 14 grudnia 2016r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 15 grudnia 2016r. (faktura k. 36);

VIII 757,68zł. z terminem płatności na 19 grudnia 2016r., a wystawionej w dniu 7 grudnia 2016r., termin ten określić należało na dzień 21 grudnia 2016r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 22 grudnia 2016r. (faktura k. 37);

IX 6 330,75zł. z terminem płatności na 21 grudnia 2016r., a wystawionej w dniu 8 grudnia 2016r., termin ten określić należało na dzień 22 listopada 2016r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 23 grudnia 2016r. (faktura k. 38);

X 7 859,71zł. z terminem płatności na 29 grudnia 2016r., a wystawionej w dniu 16 grudnia 2016r., termin ten określić należało na dzień 30 grudnia 2016r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 31 grudnia 2016r. (faktura k. 39);

XI 6 152,77zł. z terminem płatności na 5 stycznia 2017r., a wystawionej w dniu 23 grudnia 2016r., termin ten określić należało na dzień 6 stycznia 2017r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 7 stycznia 2016r. (faktura k. 40);

XII 4 328,99zł. z terminem płatności na 12 stycznia 2017r., a wystawionej w dniu 12 stycznia 2017r., termin ten określić należało na dzień 26 stycznia 2017r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 27 stycznia 2017r. (faktura k. 41);

XIII 9 120,64zł. z terminem płatności na 14 lutego 2017r., a wystawionej w dniu 31 stycznia 2017r., termin ten określić należało na dzień 14 lutego 2017r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 15 lutego 2017r. (faktura k. 42);

XIV 9 095,74zł. z terminem płatności na 22 lutego 2017r., a wystawionej w dniu 10 lutego 2017r., termin ten określić należało na dzień 24 lutego 2017r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 25 lutego 2017r. (faktura k. 43);

XV 4 783,47zł. z terminem płatności na 1 marca 2017r., a wystawionej w dniu 16 lutego 2017r., termin ten określić należało na dzień 2 marca 2017r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 3 marca 2017r. (faktura k. 44);

XVI 2 424,58zł. z terminem płatności na 16 marca 2017r., a wystawionej w dniu 7 marca 2017r., termin ten określić należało na dzień 21 marca 2017r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 22 marca 2017r. (faktura k. 45);

XVII 7 815,67zł. z terminem płatności na 24 marca 2017r., a wystawionej w dniu 14 marca 2017r., termin ten określić należało na dzień 28 marca 2017r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 29 marca 2017r. (faktura k. 46);

XVIII 745,38zł. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r., a wystawionej w dniu 20 marca 2017r., termin ten określić należało na dzień 3 kwietnia 2017r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 4 kwietnia 2017r. (faktura k. 47);

XIX 934,80zł. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r., a wystawionej w dniu 20 marca 2017r., termin ten określić należało na dzień 3 kwietnia 2017r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 4 kwietnia 2017r. (faktura k. 48);

XX 1 387,44zł. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r., a wystawionej w dniu 20 marca 2017r., termin ten określić należało na dzień 3 kwietnia 2017r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 4 kwietnia 2017r. (faktura k. 49);

XXI 1 751,52zł. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r., a wystawionej w dniu 20 marca 2017r., termin ten określić należało na dzień 3 kwietnia 2017r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 4 kwietnia 2017r. (faktura k. 50);

XXII 2 273,04zł. z terminem płatności na 5 kwietnia 2017r., a wystawionej w dniu 23 marca 2017r., termin ten określić należało na dzień 6 kwietnia 2017r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 7 kwietnia 2017r. (faktura k. 52);

XXIII 7 275,20zł. z terminem płatności na 14 kwietnia 2017r. a wystawionej w dniu 31 marca 2017r., termin ten określić należało na dzień 14 kwietnia 2017r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 15 kwietnia 2017r. (faktura k. 53);

XXIV 6 643,23zł. z terminem płatności na 12 maja 2017r., a wystawionej w dniu 29 kwietnia 2017r., termin ten określić należało na dzień 13 maja 2017r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 14 maja 2017r. (faktura k. 55);

XXV 350zł. z terminem płatności na 14 marca 2018r., a wystawionej w dniu 28 lutego 2018r., termin ten określić należało na dzień 14 marca 2018r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 14 marca 2018r. (faktura k. 57);

XXVI 143zł. z terminem płatności na 5 kwietnia 2018r., a wystawionej w dniu 22 marca 2018r., termin ten określić należało na dzień 5 kwietnia 2018r., co zasadnym uczyniło zasądzenie należnych odsetek od dnia 6 kwietnia 2018r. (faktura k. 58).

Z uwagi jednocześnie na to, iż powódka pomimo spełnienia przez siebie świadczenia nie otrzymała zapłaty za nie w terminach określonych w umowie, jako znajdujące oparcie w przepisie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych ocenić należało żądanie zasądzenia dochodzonych w sprawie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych.

Co się z kolei tyczy czynszu dzierżawnego wynikającego z faktur wystawionych na kwoty:

I 222,51zł. należnej za kwiecień – czerwiec 2016r. z terminem płatności na 19 października 2016r. (faktura k. 28);

II 222,51zł. należnej za lipiec – wrzesień 2016r. z terminem płatności na 19 października 2016r. (faktura k. 29);

III 222,51zł. należnej za październik – grudzień 2016r. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r. (faktura k. 51);

IV 222,51zł. należnej za styczeń – marzec 2017r. z terminem płatności na 19 kwietnia 2017r. (faktura k. 54);

V 156,83zł. należnej za kwiecień – czerwiec 2017r. z terminem płatności na 20 września 2017r. (faktura k. 56), to stwierdzić należało, iż należności powyższe jako nie dotyczące roszczeń wyszczególnionych w art. 677 kc., który z mocy art. 694 kc. zastosowanie znajduje do dzierżawy, na ogólnych zasadach podlegają 3 – letniemu przedawnieniu, co oznacza, iż między najdawniej wymagalnymi roszczeniami z powyższego tytułu (kwiecień 2019r.) a datą wniesienia pozwu (23 listopada 2018r.), nie upłynął wymagany przepisem art. 118 kc. 3 – letni termin przedawnienia, a tym samym też żadnej spośród dochodzonych z powyższego tytułu należności nie sposób określić było jako przedawnionej. Mając jednocześnie fakt, iż przedstawione przez pozwanych dokumenty potwierdzające kwestionowanie ilości przekazanego im przez powódkę towaru nie dotyczą okresu, za jaki wystawiono powyższe faktury, wskazują bowiem jedynie na nieprawidłowości, jakie w tym zakresie wystąpić miały najwcześniej dopiero w październiku 2017r., przyjąć należało, iż pozwani nie zakwestionowali skutecznie twierdzeń samej powódki odnośnie ilości mających znajdować się w posiadaniu pozwanych butli.

W odniesieniu do żądania zapłaty czynszu dzierżawnego za okres kwiecień 2016r. – czerwiec 2017r. mieć należało na uwadze, iż wedle dotychczasowych ustaleń umowa ustać miała wiosną 2017r., a zatem jako niezasadne ocenić należało żądanie zasądzenia takiego czynszu wynikającego z faktury obejmującej miesiące kwiecień - czerwiec 2017r. Pamiętać należy bowiem, iż czynsz dzierżawny należał się powódce jedynie za okres obowiązywania umowy, po tym zaś okresie dochodzić mogła zapłaty świadczenia określonego w par. 2 .8 umowy (k. 19). Jak zatem wynika z powyższego, udzielenie ochrony żądaniu pozwu za wskazany okres pozostawałoby w sprzeczności z przepisem art. 321 par. 1 kpc. Za tym, iż wystawiona w dniu 6 września 2017r. faktura dotyczy okresu mającego miejsce już po ustaniu umowy dzierżawy przemawia ponadto fakt, iż opiewa ona na kwotę niższą od faktur za czynsz należny za okres wcześniejszy. Świadczy to o tym, iż obejmuje ona okres, w którym miało już miejsce zdawanie przez pozwanych znajdujących się w ich posiadaniu butli, a zatem okres po ustaniu umowy dzierżawy.

Obciążając pozwanych obowiązkiem zapłaty czynszu za cały wcześniejszy okres pamiętać należy o rozbieżnościach pomiędzy ilościami butli, jakie wedle salda winny znajdować się w posiadaniu pozwanych (pismo k. 163), a ilością butli, za którą obciążono ich czynszem (faktury k. 28 – 29, 51, 54). I tak też według salda w posiadaniu pozwanych miało być łącznie 961 butli 11 kg., na fakturze zaś wykazuje się łącznie 977 sztuki butli 11 kg. obu rodzajów (z oznaczeniem FP i bez takiego oznaczenia).

Zgodność występuje natomiast w odniesieniu do butli:

33kg – 2 sztuki;

10 kg. – 55 sztuk;

30 kg – 27 sztuk

Należności za te butle w umowie dzierżawy określono na poziomie kwot:

- 30 groszy netto za butlę za butlę 33kg., co przy dwóch butlach daje kwotę 60 groszy netto miesięcznie, z podatkiem VAT zaś – 74 grosze miesięcznie, za okres zaś 3 miesięcy - 2,22zł.

- 5 groszy netto za butlę 10 kg., co przy 55 butlach daje 2,75zł. netto miesięcznie, z podatkiem VAT zaś – 3,38zł. miesięcznie, za 3 miesiące zaś – 10,14zł.

- 30 groszy netto miesięcznie za butlę 30 kg., co przy 27 butlach daje kwotę 8,10zł. miesięcznie netto, z podatkiem VAT zaś 9,96zł. miesięcznie, za 3 miesiące zaś - 29,88zł.,

Łączny zatem czynsz za te trzy rodzaje butli za okres 3 miesięcy, to 42,24zł.

Kolejnym podlegającym rozliczeniu rodzajem butli, których ilości się jednak nie zgadzają, są butle o masie 11 kg i tak wg salda pozwani mieli 919 oraz 42 butle 11 kg obu rodzajów, łącznie zatem 961 butli, stawka za które określona została na poziomie 5 groszy za butlę, co przy 961 butlach daje kwotę netto 48,05zł., z podatkiem VAT zaś 11,05zł. – 59,10zł., za 3 miesiące zaś 177,33 + 42,24 (pozostałe butle) = 219,55zł. i tak też kształtować się winien czynsz za miesiące od kwietnia 2016r. do kwietnia 2017r., czyli należny z każdej z 4 faktur z k. 28 – 29, 52, 54,

Jeśli natomiast uwzględnić dodatkowe 16 butli 11kg., o które zwiększyć miał się stan posiadania pozwanych po wystawieniu salda, to łączną ilość butli z oznaczeniem i bez oznaczenia fp określić należy na 977 butli, co odpowiada z kolei łącznej ilości takich butli wskazanych na fakturach, to zaś oznacza, iż za okres miesiąca powódka domagać mogła się każdorazowo z tego tytułu kwot:

977 razy 5 groszy, co daje kwotę 48,85zł. netto, a podatkiem VAT zaś 60,08zł., co z kolei przez okres 3 miesięcy daje kwotę 180,25zł. + 42,24 = 222,50zł. Oznacza to, iż powódce z powyższego tytułu należą się kwoty:

I 222,50zł. za kwiecień – czerwiec 2016r. z terminem płatności na 19 października 2016r. (faktura k. 28);

II 222,50zł. należnej za lipiec – wrzesień 2016r. z terminem płatności na 19 października 2016r. (faktura k. 29);

III 222,50zł. należnej za październik – grudzień 2016r. z terminem płatności na 3 kwietnia 2017r. (faktura k. 51);

IV 222,50zł. należnej za styczeń – marzec 2017r. z terminem płatności na 19 kwietnia 2017r. (faktura k. 54).

Zdaniem sądu żądanie zasądzenia należności w podanych wyżej kwotach uwzględniających wzrost ilości przekazanych pozwany butli 11kg o 16 kolejnych sztuk znajduje oparcie w przedstawionych przez powódkę, a znajdujących się na kartach 223 – 355 dowodach wydania. Analiza treści powyższych dokumentów wskazuje, iż aż do dostawy z dnia 5 lutego 2015r. pozwani zwracali każdorazowo tyle butli, ile dostawali. Sytuacja w tym zakresie ulega zmianie dopiero w dniu 5 lutego 2015r., kiedy to pozwani dostali 157 butli 11 kg., zwrócili zaś 141 takich butli, a zatem o 16 sztuk mniej, które – jak należy rozumieć – pozostały w ich posiadaniu (k. 240). Sytuacja taka utrzymuje się do dnia 8 maja 2015r., kiedy to pozwani otrzymali 167 butli propan butan 11 kg., zwrócili zaś 169, czyli o 2 więcej, jednocześnie jednak pozwani potwierdzili również odbiór 52 innych butli 11 kg. i zwrot w to miejsce 50 butli 11 kg., co prowadzi do wniosku, iż dokonywane we wskazanym okresie transakcje rzeczywiście skutkowały zwiększeniem ilości będących w posiadaniu pozwanych butli 11 kg. o 16 sztuk (pismo k. 253).

Analiza powyższych dokumentów prowadzi do wniosku, że aż do dnia 19 maja 2017r. ilości butli pozwanych nie powinny się zmieniać z wyjątkiem bowiem butli propan butan 11 kg. pozwani każdorazowo zwracali taką samą ilość butli, jaką otrzymywali, począwszy natomiast od dnia 19 maja 2017r. pozwani w związku z zakończeniem współpracy z powódką już tylko oddają butle.

Co się z kolei tyczy wysokości należnych powódce za opóźnienie odsetek, to mając na uwadze art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, zgodnie z którym jeżeli strony transakcji handlowej nie przewidziały w umowie terminu zapłaty, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych po upływie 30 dni liczonych od dnia spełnienia przez niego świadczenia do dnia zapłaty, odsetki te zasądzeniu podlegały odpowiednio od dni: 19 i 31 października 2019r. oraz 4 kwietnia 2017r. i 1 maja 2017r.

Odnosząc się z kolei do opłat rotacyjnych dochodzonych przez powódkę w łącznej kwocie 3 611,28zł., to jak wynika z wystawionych na powyższe opłaty faktur, objęte nimi należności dochodzone są za okres od maja do sierpnia 2016r., jak wynika zaś z treści umowy dzierżawy podstawą do nałożenia opłat rotacyjnych miało być nieosiągnięcie wskazanego w umowie dla butli poszczególnych rodzajów wskaźnika rotacji. Stosownie do treści zeznań świadka powódki J. W., opłata powyższa nakładana miała być w razie braku wymiany butli między stronami umowy, obowiązek zatem ich poniesienia powstawać miał w przypadku wystąpienia różnic pomiędzy ilością otrzymanych od powódki butli, a ilością butli zwróconych jej w celu ponownego napełnienia (zeznania świadka J. W. k. 455). Oddalając powództwo we wskazanym zakresie sąd miał na względzie, iż powódka wbrew ciężącemu na niej w tym zakresie ciężarowi dowodowemu jak również wbrew treści skierowanego do niej zarządzenia, nie wyjaśniła sposobu, w jaki ustalono wskazane w treści faktur ilości poszczególnych rodzajów butli, z tytułu braku rotacji których naliczono sporne opłaty, poprzestała bowiem jedynie na ogólnikowych, pozostających w jaskrawej sprzeczności ze stanowiskiem, jakie pozwani konsekwentnie zajmowali w toku sporu, stwierdzeniach, jakoby wyliczenia te miały nie być przez pozwanych kwestionowane (zarządzenie pkt 1c) k. 583, dowód doręczenia k. 603, pismo k. 634). Na negatywne rozstrzygnięcie o tej części żądania pozwu nie mniejszy wpływ wywarła przeprowadzona przez sąd analiza dokonujących się pomiędzy stronami transferów butli, która nie wykazała jednocześnie, aby aż do dnia 19 maja 2017r. ilości znajdujących się w posiadaniu pozwanych butli miała się zmieniać. Zdaniem sądu świadczy to o tym, iż we wskazanym okresie pozwani za wyjątkiem jednorazowego zwiększenia stanu swojego posiadania o 16 butli 11 kg. zdawali każdorazowo tyle samo butli, ile przyjmowali osiągając tym samym ich całkowitą „rotację”, co w świetle zeznań świadka W. podawać musi w wątpliwość zasadność obciążania pozwanych jakimikolwiek opłatami z tytułu braku pełnej „rotacji” butli. W zaistniałej sytuacji nie było rzeczą sądu „domyślanie się” i rekonstruowanie zasad, wedle których powódka wyliczyła swoje należności, oznaczałoby to bowiem wyręczenie w tym zakresie reprezentowanej przez zawodowego pełnomocnika strony powodowej. Mając na uwadze, iż sama strona powodowa nie była w stanie przedstawić jakiegokolwiek wyjaśnienia sposobu, w jaki wyliczone miały zostać poszczególne należności widniejące na fakturach obejmujących kwoty z tytułu opłat rotacyjnych, zgłoszone z powyższego tytułu żądanie pozwu podlegało oddaleniu jako nieudowodnione zarówno co do zasady jak i wysokości.

Orzekając z kolei o żądaniu zasądzenia kwoty 24 700zł. z odsetkami od dnia 14 stycznia 2018r. mieć należało na uwadze zapisy zawarte w par. 2.8 umowy, wedle których w razie ustania umowy pozwani zobowiązani byli do zwrotu całości otrzymanego od powódki sprzętu. Tym samym też niekwestionowany przez pozwanych brak zwrotu powierzonych urządzeń w naturze zasadnym uczynił wystąpienie z żądaniem odszkodowawczym. W toku postępowania pozwani wnosząc konsekwentnie o oddalenie powództwa również w zakresie zapłaty czynszu dzierżawnego nie twierdzili nigdy, że żądanie to jest niezasadne z uwagi na możliwość zwrotu butli w naturze, powoływali się natomiast na niezgodne z prawdą twierdzenia powódki co do mających się w znajdować w ich posiadaniu należących do powódki butli, co potwierdza jedynie zasadność stanowiska, iż rozliczenie się poprzez fizyczny zwrot butli nie było możliwe. Tym samym też przychylić należało się do stanowiska, iż roszczenie wierzyciela o wykonanie zobowiązania przekształciło się w roszczenie odszkodowawcze (por. T. Wiśniewski w: Komentarz do KC. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I, Warszawa 2003, s. 518, t.2). Podzielić należało tym samym prezentowane przez powódkę zapatrywanie odnośnie możliwości wystąpienia z roszczeniem o zapłatę odszkodowania w miejsce roszczenia o wydanie w naturze. Podstawy takiego roszczenia doszukiwać należy się w przepisie art. 471 kc., zgodzić należy się bowiem z poglądem, iż brak zwrotu spornych urządzeń wbrew przyjętym przez pozwanych obowiązkom umownym świadczy o możliwości postawienia im zarzutu niewykonania zobowiązania. Wysokość poniesionej przez powódkę z powyższego tytułu szkody określa w takim przypadku wartość utraconego przez nią majątku. Przy ustalaniu wysokości służącego powódce ekwiwalentu pieniężnego za niezwrócony przez pozwanych majątek mieć należało na uwadze poczynione wcześniej ustalenia, wedle których jeszcze w kwietniu 2017r. u pozwanych znajdować winno się:

- 977 butli 11 kg.;
- 55 butli 10kg.;
- 27 butli 30kg.;

- 2 butle 33 kg.

Począwszy z kolei od maja 2017r. ilość niezwróconych przez pozwanych butli malała, jak wynika bowiem z faktury obejmującej czynsz za miesiące kwiecień – czerwiec 2017r., w ostatnim ze wskazanych miesięcy we władaniu pozwanych znajdować miało się:

- 325 butli 11kg.;

- 35 butli 10kg.;

- 2 butle 33 kg.;

- 11 butli 30 kg. (faktura k. 56).

Odnosząc to z kolei do noty obciążeniowej, na którą opiewa dochodzone w sprawie odszkodowanie, stwierdzić należy zgodność pomiędzy treścią faktury a notą w zakresie ilości butli 30 kg. (11 sztuk), butli 10 kg. (35 sztuk), widniejąca zaś ilość butli 11 kg. (179 sztuk) pozostaje nawet niższa od ilości tychże butli wskazanej w treści faktury (325 sztuk), co tłumaczyć należy mającymi miejsce 2 dniach 21 sierpnia oraz 30 grudnia 2017r., a zatem już po okresie objętym sporną fakturą, zwrotem łącznie 146 butli tego właśnie rodzaju. Wcześniejsze odnotowane w zestawieniu transakcji zwroty butli 11 kg., wynoszące odpowiednio 150, 90, 200 oraz 212 sztuk, łącznie zatem 652 oddane w okresie od 19 maja do 10 czerwca 2017r., skutkowały obniżeniem ilości nierozliczonych butli z 977 sztuk do 325 sztuk (zestawienie transakcji k. 463). Kwestionując prawidłowość powyższego wyliczenia to pozwani zgodnie z ciążącym na nich z mocy art. 6 kc. ciężarem dowodu winni byli albo przedstawić pokwitowania odbioru przez powódkę większej ilości butli, aniżeli przyznała to powódka, bądź też wykazać jakiegokolwiek błędy natury rachunkowej, jakimi rozliczenie to miałyby zostać dotknięte. Wobec braku jakiegokolwiek konkretnych zarzutów pozwanych we wskazanym zakresie, dokonane przez powódkę rozliczenie uznać należało za miarodajne dla potrzeb rozstrzygnięcia o tej części żądania pozwu. Mając jednocześnie na uwadze niekwestionowane w sprawie wnioski opinii biegłego, wedle której wartość powyższego majątku wyraziła się kwotą 22 661zł., żądaniu pozwu w tej jego części udzielić należało ochrony w odniesieniu do wskazanej wyżej należności (pisemna opinia biegłego k. 539 – odwrót).

Mając na uwadze, iż powódka wbrew ciążącemu na niej w tym zakresie ciężarowi dowodowemu nie przedstawiła dowodu doręczenia pozwanym przed procesem noty wystawionej w związku z niezwróconym przez pozwanych majątkiem, dlatego też należne w oparciu o art. 481 par. 1 kc. odsetki za opóźnienie zasądzeniu podlegały od dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwu, a zatem od dnia 22 lutego 2019r. Oddaleniu podlegało natomiast żądanie pozwu za okres wcześniejszy, jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw. Uwzględniając jednocześnie czysto odszkodowawczy charakter powyższego roszczenia przyjąć należało, iż nie wynika ono w żaden sposób z transakcji handlowej rozumianej jako określona w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych umowa, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi. Z tej też przyczyny jako pozbawione oparcia w przepisach wskazanej ustawy ocenić należało żądanie zasądzenia przewidzianej tą ustawą odsetek.

Mając na uwadze zasądzenie na rzecz powódki kwot 123 861,20zł. oraz 22 661zł., łącznie zatem kwoty 146 522,20zł. stanowiącej 96% dochodzonego przez nią roszczenia, przyjąć należało, iż utrzymała się ona z żądaniem pozwu w jego przeważającej części. Okoliczność powyższa zasadnym uczyniła obciążenie pozwanych w oparciu o art. 100 kpc. całością kosztów postępowania, na które w niniejszej sprawie złożyły się kwoty:

- 7 617zł. tytułem opłaty od pozwu;

- 5 417zł. tytułem wynagrodzenia pełnomocnika 5 417zł.;

- 1 000zł. tytułem poniesionych przez powódkę kosztów opinii biegłego, łącznie zatem tworzące kwotę 14 034zł.

Mając na uwadze niekorzystny dla pozwanych wynik postępowania, stronę pozwaną stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu obciążono koniecznością poniesienia nieuiszczonej części kosztów tego postępowania w postaci wynagrodzenia należnego wezwanym do sądu świadkom i jak i wydającego w sprawie opinię biegłemu w części, w jakiej wynagrodzenia tego nie pokryła zaliczka uiszczona przez stronę powodową.

Z/ odpisy wyroku doręczyć pozwany przez pocztę z pouczeniem o zaskarżalności